

Jeugdherinneringen

De scholen

Oh, juffrouw Houtsma, ik zie haar nog zo voor me: ze had boven-oogleden, die aan de buitenkant over haar oogbol hingen als een gordijntje; ik vond het juist wel een aardige juffrouw. Die plantjes op tafel, o ja, ik kreeg er in de vakantie een mee naar huis, die zowel ik, als mijn moeder glad vergeten waren, water te geven, dus heeft moe er gauw een nieuwe voor gekocht, maar dat zag de juffrouw en ik kreeg er toch een standje voor.

Op de lagere school hadden we juffrouw Cleophas, ook zo'n kindvriendelijke vrouw en Juffrouw Tier, die haar naam waardig was, ze tierde meer dan ze ons leerde.

Mijn vader vond het - als veel vaders in die tijd - niet nodig, dat ik meer onderwijs kreeg, dan de lagere school en hooguit de huishoudschool.

Mijn broer Herman echter, kwam daar tegen in verweer en heeft alle zeilen bijgezet mij op Sint Lucia Mulo te krijgen.

Vaders dachten "dochters trouwen toch, dus wat moeten ze met die kennis?" Zelf had hij nota bene ook gymnasium gedaan met de prachtigste cijfers geslaagd, dus 'n domme man was het zeker niet.

Zelf heb ik 'n erg rustige school, wat straffen betreft, meegemaakt. Op de Sint-Lucia school in de Aert ven Nesstraat (de school is z'n jaar of 25 geleden afgebroken) werd je naar het Hoofd van de MULO, zr. Maria Clara gestuurd, die je dan op een vriendelijke manier ondervroeg, wat de reden was, dat je de klas was uitgestuurd en bij haar je straf moest gaan halen.

Op de een of andere manier, kon ik geen kwaad bij haar doen; na de "biecht" werd ik licht vermanend toegesproken en de straf bestond dan uit het feit, dat ik naar de Bijenkorf moest om enkele -opgeraakte- kleinere schoolartikelen te halen en nog wat andere privé zaken voor haarzelf, zoals een bepaald stukje zeep !! Voor mij was het dus helemaal geen straf om me bij haar te melden, toch geneerde ik me wel een beetje, hoor: ik was 'n enorme klets kousen dat de mensen stapelgek van me werden, kan ik me levendig indenken. Ik had nota bene een vriendin, die er nog beter in was, dan ik; ook zij moest zich dikwijls gaan verantwoorden, jammer genoeg werden we nooit sámen weggestuurd, men had kennelijk dóór, dat dát niet zo'n verstandige beslissing zou zijn !

De oorlog

Van de oorlogsherinneringen kreeg ik kippenvel. Dat potkacheltje in de huiskamer, waar de haard voor had moeten plaatsmaken, hadden wij, moeder kookte daar de suikerbieten op, tot ze stroperig waren. Een keer gooide ze de inhoud van de pan in een glazen pot over; de stroperige troep was nog te heet: de pot knapte en alles over de vloer !! Dat werd netjes opgeschept en in een andere schaal gedaan, maar eer de boel weer helemaal schoon was, ik maar likken. Het was niet echt lekker, er zat altijd een bitter smaakje aan.

De kerk

Mijn ouders hadden ook vaste plaatsen, twee stuks, ongeveer de negende of tiende rij links vooraan. Zelf ging ik altijd achterin zitten of in de zijbeuken, dan viel je niet zo op en kon je nog eens een boekje van Dick Bos lezen!

Ja het was ondanks de oorlog, toch een leuke tijd. Als ik zou beginnen te vertellen, kan ik wel uren doorgaan. Ik had drie broers. De oudste, Theo, was al met zijn zeventiende jaar het huis uit, kreeg een baan bij de PTT in Amsterdam en ging daar op kamers wonen. Hij en m'n vader lagen elkaar niet zo. Gek, eigenlijk, je oudste zoon moet toch je trots zijn??

De tweede, Henk, speelde veel orgel in de Willibrordus kerk (de jongens waren 10 en 12 jaar ouder dan ik) en was bevriend met ene De Keijzer, de echte organist.

"Peet", noemde zijn vrouw hem, die veel bij Henk thuis kwam, omdat ze vriendin was met Ciel, de vrouw van Henk.

Hij maakte de grote muziekbladen, die de koorleden voor je neus hadden om daar vanaf te zingen. Mijn derde broer, Herman, was zeven jaar ouder dan ik en was mijn engelbewaarder. Het was zo'n lieve broer voor mij. Hij nam me overal mee naar toe: naar het oude Maasstation, waar we met een perronkaartje van een dubbeltje (hij kreeg zakgeld, ik nog niet) een hele tijd naar de komende en gaande treinen zaten te kijken, met al die reizigers, die van overal (ik dacht helemaal vanuit Singapore) naar onze stad kwamen.

We zaten dan hardop te dromen over later, dat we ook van die verre reizen zouden gaan maken. Ik merk, dat ik weer helemaal in de ban ben van vroeger, eindeloze verhalen zou ik kunnen ophalen, ook over minder mooie herinneringen over aanslagen van de bezetter, die ik heb meegemaakt op de Beukelsdijk; dat zullen we maar terzijde schuiven.

Het huis

Zoals Ger hun huisvesting beschrijft, is inderdaad wat benauwend. Met zoveel mensen in een kleine woning, zonder douchegelegenheid, is nu niet meer voor te stellen. Wij hadden in de Veelzigtstraat een, voor die tijd, vrij moderne woning, met kamer en suite; drie slaapkamers, een voor de ouders, een voor de jongens en een voor mij.

Een ruime keuken en zowaar een badkamer met bad. Eerst zetten mijn ouders daar een soort gasverwarming in, als het water warm moest worden, later kwam er een gasgeiser, nog weer later een boiler.

In de oorlog, toen er ook geen warm water was, kookte moeder water op het potkachelkje en moesten we ons behelpen met een laagje warm water in een zinken teil.

Dat heeft niet lang geduurd, want mijn moeder en ik zijn voor de aankomende hongervinter gevlucht naar familie in Drenthe, maar dat is weer een heel ander verhaal.

Burgemeester Meineszplein

“Dit is een warm makend beeld uit mijn jeugdijaren. Veel herinneringen. Bij Jamin, op de hoek Meineszplein/ Beukelsdijk, mocht ik, als ik voor mijn broers, hun bedden had opgemaakt, of een afwasbeurt had overgenomen, een dubbeldik ijsje voor 10 cent halen; omkoperij! Naast de fotozaak van Sven, zat tandarts Casteleijns, waar je maar beter niet in de stoel kon komen.

Op de hoek plein/Meineszlaan zat kapper Aleman, die een bordje in zijn huiskameretalage had staan met de veel geroemde tekst: “Aleman rules de waves”; het was een goede kapper voor die tijd, moeder kwam er regelmatig en was, na een permanentje weer een ‘dubbeltje’ meer waard, volgens vader. Later kwam ik er zelf ook, maar toen zat er een andere kapper in, een jonge vent, die, nog weer later, naar Zuid- Afrika emigreerde. Onder het blok huizen, achter de kiosk, liep een galerij met winkels, onder meer van Piet de Jonge, een eerste klas groente- en fruitzaak met buitenlandse delicatessen.

Lijn 1 reed van het Aelbrechtsplein, naar Honingerdijk, er was een halte op de hoogte van de, op de stoep geparkeerde, auto. Jarenlang ben ik met die lijn, eerst in mijn schooljaren naar Sint-Lucia, Aert van Nesstraat gereisd, later naar het eindpunt, waar ik in de watertoren een administratieve baan had. Van 1939 tot 1957 woonden mijn ouders, en wij, kinderen in de Veelzigtstraat.

Het was een ambtenarenbuurt, er woonden ook veel onderwijzers en leraren. Het was een gezellige buurt, nu vergane glorie.

Bep Deuling

[TERUG](#)